

Diana Sedláčková, 21 rokov, Nové Zámky

Neviditeľná

V ušiach mu znel zvuk konských kopýt udierajúcich na prašnú cestu, sprevádzaný pohoničovými rozkazmi. No vnútri cítil prázdno a jeho melanchólia sa predierala cez pero, ktorým vytváral príbeh na základe pestrosti vlastnej fantázie. Samota, ktorou chcel byť obklopený, mala mať dobrý vplyv na jeho produktivnosť. Nathaniel Wanhelberg nebol obyčajným človekom. Bol to vážený muž zastávajúci dosť vysoké postavenie na to, aby si mohol dovoliť panské sídlo z obdobia renesancie na kraji mesta. No tiež bol človekom uznávajúcim svoje hodnoty. Bol hrdý na svoje úspechy a z neúspechov sa snažil poučiť. Nezaujímal ho názor ľudí z jeho okolia. Svoju pozornosť zameriaval na radostné skutočnosti prinášané životom. Možno práve toto bol dôvod, prečo bol mnohými odsudzovaný a pokladali ho za podivína. Príčinou jeho sťahovania však bola múza, ktorú hľadal pre svoju ďalšiu knihu. Už celé mesiace nenapísal ani čiarku.

Po príchode do nového domova sa musel postarať o služobníctvo, ktoré sa dožadovalo rozkazov na riadenie domu podľa vkusu nového pána. Potom sa zatvoril do svojej pracovne. Steny zdobili maľby od najznámejších maliarov sveta. V strede izby sa nachádzal veľký stôl zahádzaný množstvom papierov s nedokončenými myšlienkami, ale ani jedna nebola dostačujúca. Dokumenty a papiere s rozpísanými myšlienkami poukladal v súlade s jeho organizovaným chaosom podľa vlastného vkusu. Avšak hneď, ako bolo možné sa uvoľniť od povinností, vybral sa na prechádzku k jazeru. Dupočul sa, že voda tejto neobyčajnej lagúny otvára myseľ a predostiera zraku to, čo sa zdá byť očami neviditeľné.

Kráčal pomaly, obzeral sa a počúval. Niekomu sa môže javiť neprístupné počúvať cudzie rozhovory, ale práve vďaka nim vznikajú rôzne príbehy na základe skutočných udalostí. Vnímal každé slovo, ktoré preletelo vzduchom okolo neho, no nenašiel to, čo hľadal. Nádej ho začala opúšťať.

Keď sa zberal na odchod, uvidel ju. Nádherného anjela, ako sa prechádzal pri vode bez akéhokoľvek sprievodu. Tmavé kučery jej padali na plecica, nebovo modré oči hľadeli na hladinu. Úsmev jej zdobil tvár a vytváral nepatrné jamky v lícach. Mala štíhly driek. Jej postava vynikala v sýto fialových šatách siahajúcich až po členky. Pohybovala sa s jemnosťou a galantnosťou pravej dámy. Nemohol polapiť dych, len nemo hľadel na ženu. Vycítila jeho pohľad a na krátku chvíľu mu ho opätovoala. Pousmiala sa, zvedavo vytiahla obočie, no kým stihol reagovať, obrátila sa a stratila sa medzi stromami.

Bola preč. Nemohol uveriť skutočnosti, že našiel svoju múzu a ona mu zmizla v lese. Mohol urobiť jediné. Ráznym krokom sa vybral domov a začal písať. Písal a písal, zachytil každý detail, každú emóciu, každú malichernosť či obyčaj. Nedokázal ju dostať z hlavy. Prenasledovala ho v predstavách.

Niekoľko nasledujúcich dní chodil k jazeru, hľadal ju a čakal, no akoby sa po nej zľahla zem. Opisoval svoj žiaľ, ktorý ho opantal, a tiež nádej, ktorá v tichu jeho vnútra plápolala ako plameň sviece. Pomaly začal strácať vieru, že ju ešte niekedy uvidí.

Nasledujúce popoludnie prinieslo dážď a zamračené nebo. Ako obyčajne sa vybral na svoju pravidelnú prechádzku k jazeru. Počasie sa postaralo o jeho súkromie. Avšak, možno nie úplne. S dáždnikom a hlavou zahľbenou v myšlienkach skoro narazil do ženy, ktorá sa z ničoho nič objavila priamo pred ním. Ovanula ho vôňa rozkvitnutého orgovánu. Zdvihol zrak, zatajil dych.

Bola to ona.

„O-o-ospravedlňujem sa, madam. Myšlienky sa mi roztrúsili a práve som sa ich snažil pohľadať,“ habkal pri pohľade do jej nebeských očí. Vyzerala naozaj ako anjel.

„Ospravedlnenie prijímam. Čože ste taký zamyslený? Stavím sa, že za vaše zahľbenie môže žena,“ odvetila so žartom na perách.

„A možno za moje zatúlané myšlienky môžete vy,“ vpíjal sa do nej spaľujúcim pohľadom. Nestíhal s dychom. Srdce mu skoro vyskočilo z hrudného koša.

„Ja? O tom by som predsa niečo vedela,“ vyriekla s ľahkosťou a koketne nadvihla obočie. Jej výrazu dodávalo istú impozantnosť a eleganciu, no zároveň dopĺňalo jej dievčenskú stránku.

„Prijali by ste spoločnosť na prechádzke?“ s nádejou a záujmom jej hľadel do očí.

Neodvetila slovné. Len sklonila hlavu, zložila dáždnik a tvár nastavila v ústrety kvapkám padajúcim zo šedých mračien. Pohľadom vyhľadala ten jeho. Nebol si úplne istý, čo od neho očakáva, no keď zdvihla zrak k dáždniku, pochopil. Zložil ho a nechal sa zasypávať kvapkami, ktoré príjemne chladili pokožku. Započul jej smiech. Bol jemný a nežný. Dokonalosťou sa vyrovnal jej hlbokým očiam, v ktorých sa nie jedna duša stratila.

Vystrela pred seba ruku: „Volám sa Beatrice.“

„Len Beatrice?“ zvedavo na ňu upieral pohľad.

„Pre vás len Beatrice, pán...“

„Nathaniel. Len Nathaniel, prosím,“ dodal s leskom v očiach.

„Rada vás spoznávam, len Nathaniel,“ mierne sa uklonila, obrátila sa a pomaly kráčala popri vode. Hladinu zdobili drobné krúžky vytvárané dažďovými kvapkami. Príroda

komponovala vlastnú melódiu. Všetdný človek ju nezapočuje, pretože sa nesústredí s istým dôvtipom.

Ani na sekundu nezaváhal a nasledoval jej drobné kroky. Chcel sa o nej dozvedieť viac. Chcel ju spoznať. Pretože vedel, že jeho srdce si už vybralo.

„Nad čím rozmýšľate, len Nathaniel?“

„Nad vami, len Beatrice,“ obrátil svoj pohľad na ňu. „Povedzte mi, ako sa taká krásna dáma ako vy objavuje v strede pretrhnutých mračien pri jazere a sama?“

„Nie som sama. Som s vami,“ tajuplne sa usmiala. „Mám rada samotú. Vyhovuje mi. A príroda... je mojou súčasťou. Viete, málo ľudí objaví vo svete malichernosti dopomáhajúce k ich šťastiu v živote. Rozumiete mojím slovám?“ zvedavo natočila hlavu, aby videla výraz na jeho tvári.

„Rozumiem významu slov, avšak isté podstatné maličkosti mi unikajú. Čo si predstavujete pod malichnosťami, ktorým ľudia nevenujú dostatočnú pozornosť?“

„Načúvali ste šumu vetra? Usmiali sa nad padajúcim listím? Zahľadeli ste sa niekedy do oblakov? Cítili pohladenie kvapiek vody na tvári? Sú to veci, aké ľudia pokladajú za samozrejmosť, a pritom zastávajú tak dôležitú funkciu. Nebyť vetra, nepadali by listy. Nebyť padajúcich listov, nikdy by nevyrástli tie nové a my by sme nemali možnosť slobodného nádychu. Nebyť oblakov, nebolo by vody. Nebyť vody, nebol by život. Nebyť prírody, neboli by sme tu. A predsa na ňu ľudia zabúdajú.“ Pri vysvetľovaní svojich tvrdení si hľadela pod nohy, líca jej zružovali. „Pokladáte ma za blázna, však?“ zdvihla oči a hľadala známky rozhorčenia a opovrhnutia v jeho tvári.

„Nemyslím si, že ste bláznom. Ste veľmi inteligentná a vyspelá mladá dáma, ktorá by mnohým ľuďom mala ísť príkladom. Myslím si, že máte čo svetu ponúknuť,“ s úsmevom sa na ňu zahľadel, avšak jej oči prezrádzali smútok. Jej tvár zahalil tieň pochmúrnosti spôsobený ním, no nevedel prečo.

„Mala by som ísť. Ďakujem za prechádzku.“

Utekla. Už zas. Neodhadol význam a silu vyrieknutých slov. Nechcel ju zarmútiť. Roztvoril dáždník nad hlavu a pobral sa domov.

Prvé kroky viedli do jeho pracovne. Sadol si do starého koženého kresla po svojom otcovi. Oprel sa a pohľadom spočinul na písacom stroji. Potreboval si to zaznamenať. Každý moment ich krátkeho stretnutia. Farbu hlasu. Jej zainteresovanosť do obsahu svojich výpovedí. Úsmev na perách, z ktorých prúdili myšlienky dlho potláčanej vášne. Nerozumel však nadobudnutému smútku pred jej rýchlym odchodom. Akoby chcela pred niečím ujsť. Akoby poznala tajomstvo, ktoré svet nepozná. Možno chcela ujsť pred ním.

Nadýchol sa a začal písať. Písal do skorej rannej hodiny pri čiernom čaji a zvuku kvapiek klopokajúcim na okná. Nevynechal ani jedno slovko. Zacítil chlad a vôňu orgovánu. Obzrel sa, no za sebou uvidel iba poodchýlené okno, cez ktoré dnu prúdil vánok. Opatrne sa nadýchol. Orgován. Teraz v jeseni. Nedávalo mu to zmysel, ale nedá sa oklamať samého seba. Jasne cítil jemnú vôňu kvitnúceho orgovánu z čerstvo roztvorenými pukmi. Nerozumel tomu. Zahĺbený v myšlienkach sa pobral do postele, no nemohol spať. Nedokázal na ňu prestať myslieť.

Beatrice... Gaštanové vlasy rámcujúce jej úzku tvár. Oči ako nebo. Plné pery farby čerešní. Najkrajší úsmev na celom šírom svete sprevádzajúci dve drobné jamky. Útľe boky a jemné krivky jej tela. Sladký orgován. Beatrice...

Nasledujúci deň sa vybral k jazeru o niečo skôr. Bolo slnečno, čo podnecovalo jeho nádej na dlhšiu prechádzku so ženou, ktorá zamestnávala jeho myšlienky počas celých dní aj nocí. Keď ju uvidel, pomalým krokom sa vybral jej smerom, aby ju nevyplašil. Mal mierne obavy, či sa naňho už nehnevá. V skutočnosti nemal ani poňatia, čo nevhodné vlastne povedal. Beatrice však pôsobila uvoľnene a šťastne, akoby sa deň predtým nič nestalo. Obdivovala sfarbenie listov a zbierala ich do kytice.

„Dobry deň prajem, slečna,“ snažil sa prepočítať tlkot vlastného srdca.

„Dnes máme krásne počasie, veru,“ usmiala sa do slnečných lúčov a pohľadom spočinula na ňom. „Čomu vďačím za tak príjemnú spoločnosť?“

„Váš pôvab a inteligencia ma priťahujú ako magnet. Nemohol som si pomôcť,“ priznal.

„Budete mojim študentom a ja vás naučím milovať maličkosti pre mnohých neviditeľné,“ s úsmevom na perách mu vyšla v ústrety.

...

Ona zamilovaná do prírody, on zamilovaný do nej. Dni plynuli a z Nathaniela a Beatrice sa stali priatelia. Každý deň sa stretávali pri mestskom jazierku a prerozprávali celé hodiny. Ukazovala mu svet, ktorý vnímala každou bunkou svojho tela. Nebyť jej, nevšimol by si drobné mravce v tráve. Nevšimol by si ani vtáčie hniezdo vysoko v korunách stromov. Nepokladal by za dôležité užívať si slnečné lúče, ktoré rozžiarili jej pokožku. Pomaly si začal uvedomovať, že sa zaľúbil do jej dievčenskej povahy dopĺňajúcu ženskosťou. Ich prechádzky preňho už nepredstavovali len možnosť objavovania prírodných krás, ale možnosť pochopenia, tolerovania a poznania jej osobnosti. Vyhýbali sa ľuďom, žili vo vlastnom svete, ktorý pre nich predstavoval úkryt pred realitou.

Nathaniel opisoval svoje pocity v rozpisanej knihe. Našiel svoju múzu. Väčšinu času trávili spolu pri jazere, kde sa prechádzali pod hviezdami, pri východe slnka a padaní dažďových kvapiek. Miloval chvíle, keď počas letných dní sedel pod stromom, ona sa pred ním prechádzala a so záujmom opisovala svet. Avšak jeho city ho zvnútra pohlcovali. Každú sekundu dňa jej túžil povedať čo cíti, chcel vyznať svoju lásku k nej. No obával sa. Poznal jej prchké reakcie plné smútku, no nikdy nenašiel odpovede. Nevedel, čo sa za nimi skrýva. Jeho city však preňho predstavovali balvan, ktorého by sa rád zbavil. A tak jedno popoludnie...

„Beatrice, musím ti niečo povedať.“ Zamračený výraz v jeho tvári prezrádzal isté znepokojenie.

„Čo sa deje, Nat,“ s obavami hľadela do jeho dôverne známých čokoládových očí.

„Ja... Musím sa ti priznať. Myslím na teba každú minútu dňa i noci. Od prvého momentu, čo som ťa uvidel pri vode a ty si sa na mňa pozrela so záujmom, som vedel, že ti bude patriť moje srdce. Neustále mám pred očami tvoj úsmev, tvoju tvár, tvoje pery a jednoducho... Lúbim ťa.“

Nastalo ticho rezonujúce v ušiach i duši.

Bál sa pohľadu do jej očí. Keďže nepočul jej hlas, domyslel si. Ticho pret'al šuchot jej šiat a predstavy jeho mysle mu napovedali odchod plný smútku, ktorý tak dôverne poznal. Aj posledná nádej zhasla a v duši zavládol chlad. Prázdno. Cítil sa byť dutou schránkou, beznádejnou dutou schránkou...

„Dokážeš milovať blázna, ktorý v skutočnosti neexistuje?“ odtrhol oči od zeme a zahľadel sa na ňu. Stála pred ním sklonená s roztrazenými rukami. V tvári mala výraz plný oddanosti a strachu. No keď sa zahľadela do jeho očí, uvidela nádej.

Neváhal, zodvihol ju do vzduchu a točil sa s ňou, kým nevýskala od šťastia. Nechápal podstatu jej vyrieknutých slov. Ako myslela to, že v skutočnosti neexistuje? Viackrát ju zarmútil, no nechápal dôvod smútku objavujúcemu sa v jej tvári. Hovorila o sebe, akoby nepatrila do tohto sveta. Akoby nepatrila k nemu. Nedávalo to zmysel. No bol rozhodnutý milovať ju do konca života.

Ich životy boli prepojené viac, ako sa obaja nazdávali. City sa prehlbovali a plávali na povrch v podobe maličkostí, na ktoré ľudia časom zabúdajú. Každý deň pre ňu zbieral poľné kvety a vždy jeden zastrčil do jej vlasov. Ona ho naďalej zoznamovala s drobnosťami sveta. Nič im nechýbalo. Svoju lásku utápali jeden v druhom a Nathaniel ju deň čo deň vpisoval

do nespočetných strán nedopísanej knihy. Oddal sa jej, bola stredobodom jeho vesmíru.

A viac si bez nej nedokázal predstaviť svoj život. Chcel jej dokázať silu svojej lásky pri spoločnom obede so svojimi známymi, ktorých nevidel niekoľko rokov. Alexander a Elizabeth boli jeho starí priatelia zo štúdií. Dohodol si s nimi stretnutie vo večernej hodine v reštaurácii pod holým nebom. Keď prišli na miesto, jeho známi už sedeli za stolom.

„Alexander. Elizabeth. Taký som rád, že vás opäť vidím. Toto je Beatrice,“ otočil pohľad na ňu. Bola oslňujúca. Mala čiernu róbu popretkávanú perlami, vlasy vypnuté, no ozdobené perleťovou korunkou a voľný prameň jej padal do tváre.

Pri ich stole sa objavil čašník a spýtal sa ich, čo im môže priniesť. Beatrice poprosila Nathaniela, aby jej objednal len pohár vody. Robil si o ňu starosti, no nechcel to dať najavo pred svojimi priateľmi. Vo chvíli, keď čašník odišiel od ich stola aj s objednávkou, ho priatelia začali zasypávať otázkami. Boli zvedaví na jeho život v meste, zmenu prostredia a rozpísanú knihu. Neušlo mu však, že Beatrice zostala odignorovaná, akoby nebola jeho súčasťou. Chcel ich na to upozorniť, no nedali mu priestor. Počas rozhovoru sa Alexander a Elizabeth rozprávali o svojich študentských zážitkoch, na ktoré Nathaniel s radosťou spomínal. Keď sa čašník vrátil s ich objednávkami, pohár vody položil pred Nathaniela. No on podráždene podotkol, že voda bola pre dámu. Čašník pohár s ospravedlním presunul pred Elizabeth a odišiel.

„Ehm, ja som si žiadnu vodu neobjednala, Nat,“ s nechápavým výrazom sa naňho zahľadela.

„To som objednal pre Beatrice. Čašník ju len nezdvorilo odignoroval. Neskôr si s ním pohovorím o pravidlách slušnej etikety,“ vyhrážal sa Nathaniel a pohľadom hľadal spomínaného čašníka.

„A kto je Beatrice?“

„Predsa moja priateľka, ktorú ste si pri mojom príchode zabudli všimnúť,“ vyčítavo jej odpovedal a pohľadom spočinul na Beatrice. Snažil sa jej očami vysvetliť, ako ho to veľmi mrzí a ako mu je trápna celá táto situácia.

„Nat?“ ozvala sa opatrne Elizabeth.

„Áno, Lizy?“ spýtal sa podráždene a hodil na ňu vyčítavý pohľad.

„Prišiel si sám,“ opatrne nadhodila skutočnosť, ktorá bola pre neho novinkou. Nathaniel sa zahľadel na Beatrice. S výrazom plným hrôzy sa mu začala strácať priamo pred očami. Onemel, srdce mu vynechalo úder. S panikou sa priateľom ospravedlnil. Utekal k jazeru, prehľadal všetky miesta, kde spolu zvykli tráviť čas, no nenašiel ju. Hľadal ju celú noc, no akoby sa vyparila. Zúfalý prišiel domov a svoj zmysel pre lásku a šťastie strácal v tvrdom alkohole, ktorý sa stal súčasťou jeho pochmúrnych dní.

...

Samota a žiaľ ho opantali. Hľadal ju každý deň. No ako dni plynuli, strácala sa aj jeho nádej. Prechádzal sa sám. Občas mával vidiny, že ju zahliadol medzi stromami, ale keď sa k nim rozbehol, zmizla. Keď sa prechádzal ulicami mesta, videl ju zahnúť za roh budovy, no ani tam ju nenašiel. Beatrice definitívne zmizla a on so zlomeným srdcom musel dopísať knihu. Záver predstavoval smútok za stratenou láskou, s ktorou chcel stráviť zvyšok svojho života. Upíjal sa do stavu absolútneho delíria, aby si nemusel predstavovať skutočnosť bez nej.

Knihu dopísal do najbližšej jesene. Presne rok, čo spoznal ju. Ženu, ktorá vniesla lásku a šťastie do jeho sveta a otvorila mu oči, aby mohol vidieť skutočný svet. Ukázala mu, akými by ľudia mali byť a čo je v živote dôležité.

Pár týždňov po vydaní jeho knihy za ním prišla slúžka starajúca sa o utieranie prachu v jeho domácnosti. Nikdy mu nepripadala nejako obzvlášť dôležitá, no dnes sa ju rozhodol neignorovať.

„Pane, ospravedlňujem sa, že narúšam vaše súkromie, ale mali by ste niečo vedieť,“ nehľadela naňho, ale so strachom upierala svoj zrak do zeme.

„Počúvam, no skúste to posúriť. O chvíľu mám jednanie v meste s veľvyslancami,“ ani sa na ňu nepozrel. Jej informácia mu nestála ani za štipku jeho pozornosti. Potreboval si pripraviť podklady.

„Ja... Čítala som vašu knihu.“

„To som rád, ale nie som si istý, či je pre mňa táto informácia podstatná, pani Rilletonová,“ počastoval ju karhavým pohľadom, aby pochopila, že nemá čas na lichôtky ohľadom jeho knihy.

„Nepochopili ste ma, pane. Žena, ktorú v nej opisujete, sa podobá na istú dámu, ktorá žila v tomto dome pred vašim príchodom. Zomrela záhadnou smrťou. Našli ju na schodoch s výrazom strachu v tvári. Akoby skonala od ľaku. Nikto nevedel, prečo zomrela, keďže mala iba dvadsaťštyri rokov a na jej tele sa nenašli žiadne zranenia.“ Na stôl pred ním položila maľbu. Jej verný odraz. Nemo hľadel na podobizeň ženy, ktorá ho naučila milovať a ktorá zmizla z jeho života bez vysvetlenia.

„Ako sa volala?“ potichu vyriekol najdôležitejšiu otázku.

„Beatrice Lotojstejová, pane,“ s tými slovami slúžka potichu vyšla z pracovne.

Nathaniel nechápal, čo sa to stalo. Akoby mu niekto povedal, že sa stal bláznom. Miloval mŕtvu ženu, s ktorou trávil posledný rok svojho života. Ktoej venoval všetky svoje myšlienky a čas, no bola duchom. Dokázal by pre ňu zabíjať.

Vtom začul krik z chodby. Opantalo ho zlé tušenie. Podišiel k dverám, a keď ich otvoril, hľadel na slúžku s podrezaným hrdlom, ktorej krv sa rozlievala po jagavej dlážke. So strachom zabuchol dvere a v momente, keď sa otočil, uvidel Beatrice celú od krvi s nenávisným výrazom v tvári. Nôž sa v jej ruke leskol krvou slúžky. Kruto zaplatila za svoj podrezaný jazyk.

„Beatrice...“ nedokázal dopovedať. Tok jeho myšlienok preťala skutočnosť, že stála pred ním.

Zrazu sa mu v hlave objavil odraz minulosti. Videl Beatrice priviazanú ku kreslu v zatuchnutých pivničných priestoroch. Do hrdla jej tajomný muž násilím lial whisky, ktorú s nevôľou prehltala i vyplŕúvala zároveň, aby sa zbavila nepríjemnej páľavy. Slzy zúfalstva jej stekali po lícach. Jej telo sa zmietalo odporom. Muž sa zlomyselne usmial a rukou priložil oheň k čerešňovým perám. Beatrice začala kričať, akoby ju posadol sám diabol. Útroby zahoreli plameňom. Spaľoval ju zvnútra a bytosť plápolala. Požieralo ju samotné peklo. V tvári výraz hrôzy, strachu i bolesti. V ovzduší sa niesol pach zhoreného mäsa. Jej bezmocnosť bola priam hmatateľná. Zhorela zaživa. Keď z jej tela zostala pustá schránka bez duše, muž ju polial studenou vodou, a tak zahasil všetok oheň pohlcujúci zvyšky tela mladej ženy. Posledné, čo uvidel, bol obraz, v ktorom neznámy muž odhodil jej telo ako handrovú bábiku na prístupové schody do Nathanielovho domu a zmizol do daždivej noci.